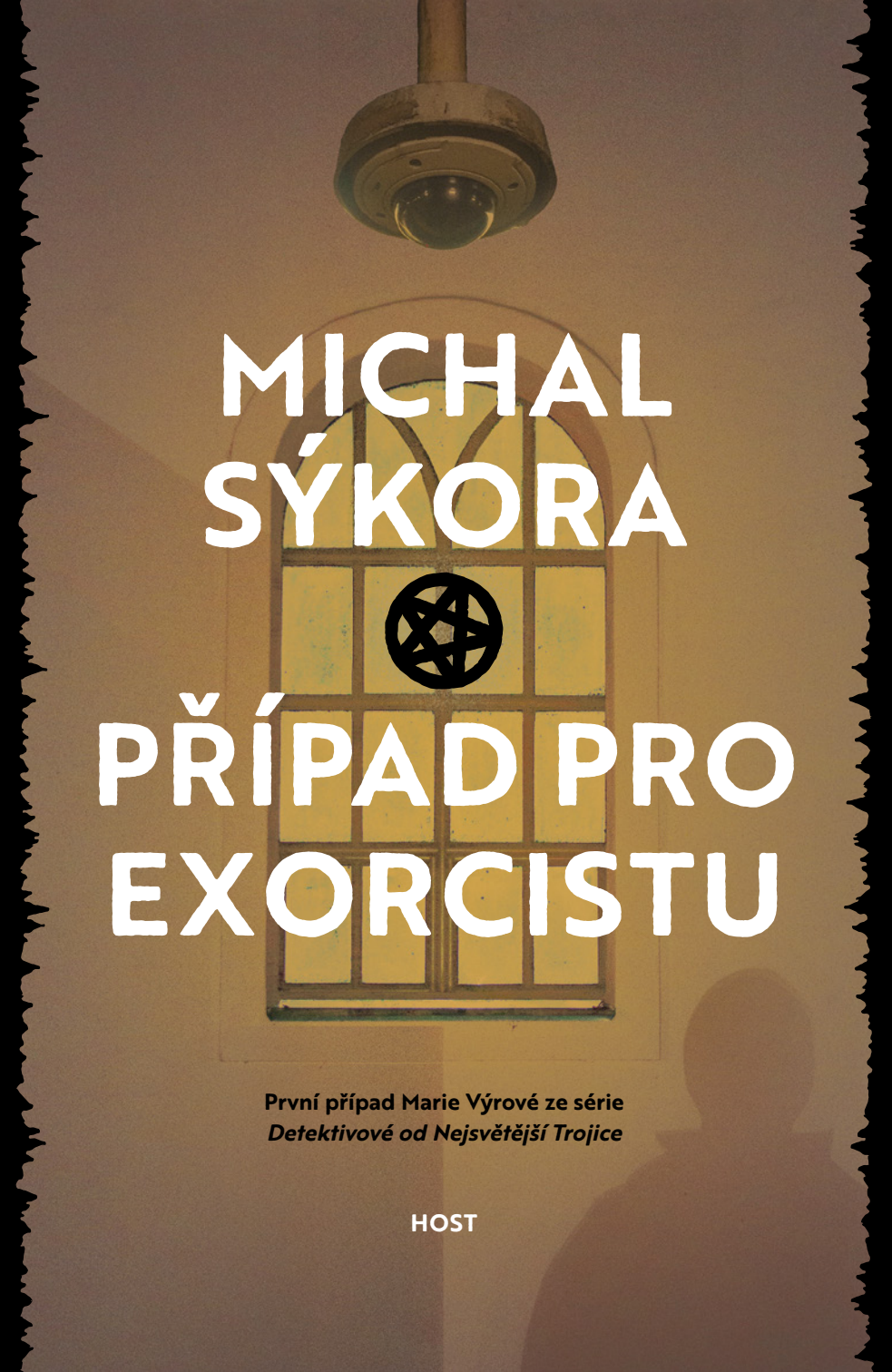

MICHAL SÝKORA

PŘÍPAD PRO EXORCISTU

První případ Marie Výrové ze série
Detektivové od Nejsvětější Trojice

HOST

MICHAL SÝKORA

PŘÍPAD PRO EXORCISTU

BRNO 2022

© Michal Sýkora, 2021
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0977-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-0978-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0979-9 (MobiPocket)

But you who philosophize disgrace and criticize all fears
Bury the rag deep in your face
For now's the time for your tears

Ale vy, co filozofujete o hanbě a kritizujete každou zbabělost
teď si teprve pořádně zakryjte tvář
protože teď přišel čas pro vaše slzy

Bob Dylan
„The Lonesome Death of Hattie Carroll"
Osamělá smrt Hattie Carrollové
(album *The Times They Are A-Changin'*)

ŠTĚPÁNOV U OLOMOUCE

Rozloha katastru obce:	2 827 hektarů
Nadmořská výška:	219—226 metrů nad mořem
Počet obyvatel:	3 334, z toho 1 849 ekonomicky aktivních
Základní služby:	9 prodejen potravin, 3 prodejny ovoce zelenina, 3 prodejny textilu, drogerie, 2 prodejny smíšeného zboží, stavebniny, opravny, autoservisy, dřevovýroba, slévárna barevných kovů, řemeslníci, kosmetika, 2 kadeřnice, pošta, Česká spořitelna, bankomat
Zdravotnictví:	2 obvodní lékaři, zubní ambulance, lékárna, dětská lékařka
Ubytování:	žádné
Památkové objekty:	kostel sv. Vavřince z roku 1773, filiální kostel sv. Barbory, kolonie dvaceti dělnických domků, dělnický spolkový dům čp. 267, kamenné sousoší Nejsvětější Trojice z roku 1812 — empírová kamenická práce, kamenný kříž na hřbitově z roku 1812, výklenková kaple se dvěma smírčími kříži ze 16.—17. století v Nádražní ulici
Sport a kultura:	cyklistická stezka, fotbalové a volejbalové hřiště, soukromé tenisové kurty, kino, sokolovna
Folklor:	tradiční svatovavřinecké hody

PROLOG

1.
ČTVRTEK 3. ZÁŘÍ 2009

Jedenatřicáté narozeniny oslavil Richard Fořt teprve na jaře, ale každý mu hádal aspoň o deset patnáct let víc. Patřil k té podivné skupině mužů, jimž se jakýmsi danajským darem přírody dařilo vždy a za všech okolností vypadat sešle. Fořt s tím nebojoval, svůj ošuntělý zevnějšek nikterak nezveleboval, a díval-li se do zrcadla, což se stávalo při každém nepravidelném holení, činil tak lhostejně a rozhodně ne z důvodů estetických. Byl hubený až k asketické vyzáblosti, vysoký, s delšími prošedivělými vlasy. Ten den si jako obvykle oblékl černé džíny, šedé triko, modrou šusťákovou bundu a přes rameno si přehodil odřenou hnědou aktovku, která ladila s hnědými sešlapanými polobotkami. Když mu sekretářka nakladatelství přišla otevřít, na zlomek vteřiny si myslela, že před ní stojí bezdomovec.

Richard Fořt měl nepříjemný zvyk mluvit tiše. Na kurzu asertivity, který si na jaře nadělil k narozeninám, se jej lektor, jímž Fořt od první chvíle hluboce pohrdal pro jeho barevnou kravatu a profesionálně šťastný úsměv, snažil přesvědčit, že na lidi bude lépe působit, bude-li mluvit nahlas a při hovoru udržovat oční kontakt. Fořt si jeho radu k srdci nevzal, byť kurz dochodil, aby alespoň svou fyzickou přítomností zhodnotil vynaložené kurzovné.

Než jej sekretářka nakladatelství uvedla dovnitř, musel jí šeptavým hlasem dvakrát zopakovat, s kým má schůzku.

Redaktor Rosenbaum právě ve své miniaturní kanceláři prováděl na počítači za nemocnou kolegyni revizi edičního plánu na první pololetí příštího roku, což považoval za příjemné zpestření svých obvyklých redakčních povinností, takže Fořtovu návštěvu (byť e-mailem sjednanou) vnímal jako vyrušení. Rosenbaum byl v podstatě ve všech ohledech protikladem svého hosta — vitální optimistický padesátník, jenž si jako redaktor vydobyl renomé a uznání. Byl dokonalý profesionál, který dobře věděl, že většina autorů jsou trochu blázni a odmítaní autoři jsou blázni určitě. Pravidelný styk s grafomany jej obrnil trpělivostí, empatií, ale také asertivitou, získanou nikoliv na kurzu, ale životní zkušeností. Fořta viděl prvně, ale stačil jeden pohled, aby věděl, kam jej zařadit. Návštěvníkův žabí stisk ruky mu jeho profesionální odhad jen potvrdil.

Rosenbaum Fořtovi nabídl židli a občerstvení. Host využil pouze to první.

„Takže, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se redaktor, přestože dobře věděl, co Fořt chce. Svůj rukopis. Odmítnutý rukopis.

„Vy jste nám ho neposílal mailem?“ zeptal se v reakci na Fořtovo zašeptání.

„Takové věci není vhodné posílat mailem. Kdekdo by si to pak mohl stáhnout nebo překopírovat,“ řekl Richard Fořt.

To sotva, pomyslel si redaktor. Někde to už měl připravené. Zvedl se ze židle k policím za svými zády — ano… tady to je.

Otevřel složku: hned nahoře byl ve fasciklu založený zamítavý lektorský posudek a pod ním titulní list. *Satan dnes*. Bože, to je ale název, vzdychl v duchu Rosenbaum.

„To máte posudek na mou knihu?“ ozval se Fořt.

Rosenbaum přisvědčil.

„Můžu ho vidět?“

„My jsme vám ho neposlali?“

„Myslel jsem, kdo to napsal,“ zasyčel Fořt. „Ten paskvil samozřejmě znám.“

Rosenbaum to přešel: „Dohoda s posuzovateli je taková, že jejich jména autorům nesdělujeme."

„No jistě."

Rosenbaum strčil posudek do šuplete psacího stolu a dílo předal autorovi.

„Řekl bych děkuji, ale zdá se, že nemám zač," přijal Fořt rukopis a strčil ho do aktovky na svém klíně.

„Můžete to zkusit u jiného nakladatele," zopakoval Rosenbaum mnohokrát užitou formulaci. „Váš titul je spíše populárně zaměřený, pro nás až moc senzačně orientovaný. Ale jistě by se našel nakladatel, který by měl zájem."

Fořt se díval na pracovní stůl. „Je za tím Karas, že?" řekl.

„Kdo?"

„Karas."

„Karas? Jako ta ryba?"

„Nehrajte to na mě. Já to všechno znám, takovýhle triky!"

„No…" pokrčil redaktor Rosenbaum rameny.

„Anebo Stárek!" vyštěkl Fořt. „Že jo? Který z těch dvou? Nebo oba."

„Já vážně nevím, o čem to mluvíte."

Fořt vstal a bez rozloučení odešel.

Redaktor Rosenbaum byl zvyklý na ledacos. Jednou mu jedna zavrhnutá básnířka nad vráceným rukopisem bez jakékoliv logické souvislosti vmetla, že je agent s atomovými zbraněmi. Zvykl si. Nechápal sice, ale neprotestoval. Vzhledem k tomu, že Fořt se už vrátit nehodlal, pokračoval v přípravě edičního plánu. Ale ten název, mihlo mu hlavou. *Satan dnes*! Ten člověk fakt musí být blázen.

Ve skutečnosti nebyla Fořtova kniha tak senzační, jak napovídal její název, což autor odmítavého posudku neopomněl zdůraznit. Fořtovi neznámý lektor (dr. Pírek z pražské filozofické fakulty) rukopis nemilosrdně označil za unikátní dílo v tom,

jak se autorovi podařilo spojit zdánlivě nespojitelné: divoké spekulace a suchopárnou nudu. Vyslovil dokonce i nesmělé podezření, zda to není čirá fikce. Lektor byl zapálený odborník přes náboženské sekty, ale o tom, co si přečetl ve Fořtově třísetstránkovém konvolutu, nikdy neslyšel. Hledal v odborné literatuře, dokonce pátral i po literatuře, ke které odkazoval Fořt (ne že by se to dělo zas tak často), avšak s nulovým výsledkem. Na chvíli zapochyboval o své erudici, ale pak to hodil za hlavu a v posudku označil autora za grafomana bez špetky stylistického talentu. Nebyl první, kdo si tohle myslel.

Fořt sám ovšem svou knihu považoval za vědeckou práci a to, že jej během devatenácti měsíců odmítla čtyři nakladatelství, vnímal jako komplot a temné spiknutí. V tom, kdo za tím vším stál, měl ale jasno. Jak se šoural po rušné pražské ulici od budovy nakladatelství směrem k Václavskému náměstí, přesvědčil sám sebe, že už je bezpodmínečně nutné s tím něco udělat.

Návštěva v redakci mu zabrala kratší dobu, než plánoval. Ale protože se včera rozhodl, že zpět do Olomouce pojede až večer rychlíkem v sedm hodin, a svá rozhodnutí zásadně nikdy neměnil, zbývalo mu dobrých pět hodin, které musel v Praze nějak přečkat. Základem všeho je sebekázeň. Na ničem si nezakládal víc. Včera si vybral vlak v sedm, teď to musí dodržet.

Ploužil se centrem města a co chvíli do něj někdo vrazil. Všude samí turisté. Z usměvavých a nadšených Japončíků se mu dělalo špatně. Dělalo se mu špatně úplně ze všeho. Z množství lidí na něj padala tíseň. Neměl rád Prahu a neměl rád davy lidí. Vlastně nejen davy, ale lidi vůbec. Jako samotář si rozuměl víc se svým počítačem a s lidmi, s nimiž komunikoval přes sociální sítě. Ocitl se Na Můstku a měl před sebou celý Václavák; už věděl, kam půjde. Tam, kam chodí vždy, když je v Praze. Rázně vykročil směrem ke knihkupectví Luxor. I tam je hodně

lidí, ale on bude procházet mezi regály a pak se zašije někam do koutku a některou z knih si přečte.

Hned při vstupu do knihkupectví narazil u novinkového regálu do mileneckého páru. Dívka se na něj místo omluvy usmála; Fořt se kolem nich prosmýkl a přitom vrazil do jiného páru. Tohle nesnášel. Proč se proboha musí pořád na sebe takhle lepit! Hnus a nic jiného než hnus! Rozhlédl se kolem sebe. Bože, tolik lidí! Zaleze si někam v suterénu do koutku v oddělení poezie nebo lékařských knih, tam snad bude klid a dost místa. Další páreček! A další. Holky se smějou, ti jejich jim sahají na zadek a společně lezou do knihkupectví. Když si chcete připadat jako intelektuálové, tak se podle toho sakra chovejte!

Fořt zamířil ke schodišti do suterénu, přejel pohledem po všech těch lidech. Další pár! A najednou se zarazil. Zíral na dvojici u regálu s historickými knihami. Toho muže znal, ale v tomhle oblečení jej málem nepoznal. Tulila se k němu pohledná tmavovláska — a právě to na tom bylo nejpodivnější. Je to on? Fořt vklouzl za regál vedle schodiště a zíral na dvojici. Ano, je to on, o tom nemůže být pochyb. Ale tohle! Se ženskou — a na veřejnosti…

A pak mu pozvolna začalo docházet, jakou hodnotu má to, co právě zjistil. Kdyby tak měl fotoaparát, aby měl jednoznačný důkaz! Usmál se — pravý čas na změnu plánu. Někdy to jinak nejde. Konečně, jeho rozhodnutí prožít odpoledne v knihkupectví zas tak pevné nebylo. Dívka si doprohlížela knihu, muž se jí zeptal, jestli ji chce, a ona odvětila, že to nestojí za to. Vrátila ji do police a společně se otočili k východu. Richard Fořt pár vteřin počkal a pak se v bezpečné vzdálenosti, ale tak, aby je neztratil z dohledu, vydal za nimi.

2.

Vstup z Vinohradské ulice byl zavřený kvůli stavebním úpravám, takže Karel Karas musel obejít blok, aby se do Českého rozhlasu dostal zadem. Na město padal zářijový podvečer, na Karla Karase únava: dnes ale prožil jeden z nejkrásnějších dnů svého života, to si uvědomoval zcela jasně. Celý den s Veronikou. Do Prahy přijeli ranním pendolinem, chodili po památkách, společně, ruku v ruce, v objetí, všechny ty věci, které doma nemohli... Pocit závratného štěstí ho utvrdil v tom, že jeho rozhodnutí bylo, je a bude správné, že odchod je nezbytný a nutný. Ve společných chvílích našli zálibu v plánování, jaké to bude, až konspirace skončí, až si *spolu* vyjdou na procházku, na výlet, do kina, do restaurace, na koncert, budou se moci držet za ruku a nebudou se muset skrývat, přetvařovat, lhát.

Vstoupil do budovy rozhlasu. Recepční v rozlehlé hale na něj podezíravě pohlédla. Vestibul byl rozčleněný nízkou přepážkou na dvě části. Menší část směrovala příchozí k turniketu s průchodem do budovy, větší část byla vyhrazena pro pár křesel, konferenční stolek a pohovku, na které seděl starší muž ve svetru a listoval nějakými papíry, a zejména pro recepční pult, jehož rozměrnost se zřejmě přizpůsobila gargantuovské ženě, která na příchozího zachmuřeně zahlížela. Karel Karas vypadal mladě a svěže, byť — nepochybně v důsledku citového pohnutí dnešního dne — jaksi roztržitě a potrhle. Na sobě měl džíny, košili, světle rezavý svetr, na něm tmavé sako a přes rameno brašnu. Bylo mu pětatřicet a byly dny, kdy se nemohl zbavit myšlenky, že vztah k Veronice jen oddálil neodvratitelnou krizi středního věku; jenže Karel Karas neprožíval předčasnou druhou mízu, nýbrž nejromantičtější vztah svého života, a to vše se spojovalo s pocitem, že konečně našel sám sebe a také vše ostatní, co hledal. Ačkoliv Veronika tvrdila, jak je nesmírně roztomilý, a trvala na tom, ať si své krátce střižené

vlasy nečeše, protože klukovská rozcuchanost mu ještě přidává na sladkosti a přitažlivosti, Karel Karas tušil, že ostatní na něj pohlížejí jako na roztržitého poloblázna, nepraktického člověka, jako na potenciálního potížistu. A přesně tak se na něj dívala i recepční v budově Českého rozhlasu — ostražitě a vyčkávavě. Muž na pohovce se k němu také otočil — přelétl jej očima a zřejmě shledal, že Karel není ten, na koho čeká, a dál se věnoval svým papírům.

Karas se rozhlédl po hale. Na přepážku někdo přilepil ceduli s velkou šipkou ukazující doprava a nápisem: PRO VSTUP DO BUDOVY POUŽÍVEJTE TURNIKET. Karas tedy zamířil doprava k turniketu; ten se ale nehnul a odmítl ho pustit dál. Zkusil to znovu. Celým tělem se do turniketu opřel, ten však odolal. Otočil hlavu k recepční: „Nechce mě to pustit dovnitř," řekl, kdyby jí to snad nebylo zřejmé.

„Máte kartu?" ucedila recepční. Prostor haly mezi ní a Karlem Karasem se zaplnil jejím despektem a pohrdáním.

„Jakou kartu?" zeptal se Karel.

„Kartu zaměstnance," odtušila recepční suše.

„Nemám," řekl Karel Karas popravdě.

„Tak proč tam chodíte?" zeptala se recepční. Muselo jí být přes padesát, na její neforemný šedivý kostým spotřeboval krejčí aspoň hektar látky a celou podstatou své existence dávala najevo, že je vrátná ze staré školy, je si vědoma svého významu pro chod instituce a žádné výstřelky tu trpět nebude.

Karel Karas vycouval od turniketu zpět ke vchodovým dveřím. Podíval se na ceduli, jež jej jasně instruovala, kudy má jít, a řekl: „Tady je to napsáno, že mám jít přes turniket."

Výraz paní recepční byl natolik kamenný, že i Frigo se ve srovnání s ní vyznačoval expresivní mimikou.

Karel obešel přepážku a vydal se halou k recepci. Muž na pohovce znovu zvedl hlavu od papírů a na vteřinu na něj pohlédl. Pak se zase zabral do čtení.

Recepční počkala, až k ní Karel dojde. Pak se zeptala: „Jste zaměstnanec?“

„Ne. Jmenuju se Karel Karas a měl bych tu mít schůzku s panem redaktorem Havlíčkem.“

„To jsem já, to jdete za mnou,“ ozvalo se za Karlovými zády.

Karas se otočil. Muž z pohovky vstal a šel mu vstříc s napřaženou pravicí. Vzájemné představení a potřesení rukama.

„Jsem trochu překvapený,“ přiznal se redaktor Havlíček. „Představoval jsem si vás jinak.“

Karel Karas to chápal: „Jsem zvyklý, že to lidi překvapuje, když mě vidí takhle.“ Usmál se. „I já si rád užiju civilu. Splývám s davem.“

Vtom prosklenými dveřmi vešel do haly kněz v kolárku.

„A vida,“ zvolal redaktor Havlíček optimisticky, „už je tu i váš oponent. Otec Zbyněk Dominik Perkner. Můžu vás představit?“ zeptal se příchozího kněze.

„Není potřeba,“ odvětil otec Perkner suše a se špatně skrývaným nepřátelstvím. „Už jsme měli tu čest.“

3.

Vlak hučel, na výhybkách se třásl a v zatáčkách se kymácel. Za okny se fialověla noc. Podařilo se jim najít prázdné kupé; zhasli v něm světlo, Karel Karas si sedl k oknu a Veronika mu položila hlavu do klína a nohy si natáhla přes volná sedadla. Prsty jí jezdil ve vlasech a namotával si pramínky na ukazováčky. Právě jí převyprávěl průběh předčasně ukončené rozhlasové debaty — jak se jeho názorový oponent v jednu chvíli zvedl a teatrálně opustil studio. Redaktor Havlíček nicméně i přesto rozhodl, že se debata odvysílá.

Chvíli mlčeli, pak zas plánovali, co bude dál.

„Tuhle mě tak napadlo," začala zvesela Veronika, „že v tom bude nějakej osud. Fakt. Ty jsi ze Štěpánova a já jsem Štěpánová. To bude nějaký znamení." Zasmála se a pak pokračovala přehnaně dramatickým tónem: „*Jsme si souzeníííííí*..."

„No jo. Až na to, že nejsem ze Štěpánova, ale technicky vzato od Litovle."

Veronika na něj zespodu pohlédla. „Víš... někdy bych tě s chutí zakousla."

Smích. Pusa. Chvilka ticha.

„Ani jsem ti neřekl..." začal Karel a dívka k němu zvedla oči, „že včera u nás auto srazilo nějakou školačku. Druhý školní den. Vyběhla ze školy rovnou na silnici, nerozhlídla se. Řidič ujel, prý ani nezastavil."

„A co ta malá?" zeptala se Veronika.

„Zlomený obě nohy a otřes mozku."

„To je hrozný..."

„Zrovna v tu chvíli nebyl nikdo okolo, ale viděly to děti ve škole."

„A toho řidiče chytili?"

„Ne, ale prý..." V tu chvíli Karas zvedl od Veroniky oči ke dveřím, kde mezi zataženými závěsy někdo nakukoval do kupé. Byla to jen vteřina. Sotva se tam Karas podíval, zvědavec zmizel.

„Počkej, prosím tě," řekl Karas a spěšně, ale opatrně zvedl Veroničinu hlavu ze svého klína.

Veronika se posadila, Karas prudkým pohybem otevřel dveře kupé, rozhlédl se doprava a doleva, ale na chodbičce poloprázdného vozu nikdo nebyl. Vydal se doprava na konec vagonu, na nikoho však nenarazil. Nahlédl do sousedních kupé, ale viděl jen klimbající cestující, čtenáře časopisů, studentku sklánějící se nad notebookem na klíně.

Veronika vystrčila hlavu do chodbičky: „Děje se něco?"

„Měl jsem pocit, že někoho vidím..." odpověděl Karas a ještě jednou se ohlédl.

„Někoho známýho?“

„Nevím. Možná se mi to zdálo.“ Zašli zpět do kupé, zavřeli dveře a pečlivě zatáhli závěsy.

Ve vedlejším voze, zamčený na záchodě, prudce oddechoval Richard Fořt.

4.
STŘEDA 16. ZÁŘÍ 2009

Honza Pánek seděl ve své pracovně a před monitorem počítače se pomocí myši snažil vyladit obraz. Černobílý záznam ukazoval poněkud rozostřenou ulici mírně zatáčející doleva; kamera na vše pohlížela z výšky a sem tam se v jejím zorném poli ukázala nejasná postava, která trhavými pohyby přešla cestu nebo dál pokračovala po chodníku, až zmizela ze záběru. V zatáčce stál oprýskaný dům bez předzahrádky, s vysokými vraty do dvora. Přes ulici kamera zabírala rozmlžený parčík. Honza Pánek kurzorem myši klikal na jednotlivé postavy na monitoru, zastavoval záznam a snažil se obraz zvětšit a zaostřit, aby rozeznal tvář. Do záběru škubavě vjelo auto, překodrcalo se zatáčkou a zase zmizelo. Pánek vrátil záznam zpět a pokusil se vyladit obraz tak, aby na voze byla čitelná espézetka. V levém horním rohu obrazovky se v záběru objevila dívčí postava, zastavila se u velkých dřevěných vrat, rozhlédla se a vešla dovnitř. Pánek klikl myší, zastavil záznam a vrátil jej zpět. Klikl na postavičku a zvětšil ji. Něco naťukal na klávesnici a obraz se zaostřil. Byl spokojený, že zařízení konečně začalo správně pracovat.

Do pokoje vešla mladá žena, drobná blondýnka oblečená jen do bílé pánské košile, která jí sahala až do půlky stehen.

„Už toho nech a věnuj se mně,“ řekla a položila na stůl dva hrnky kávy. Pánek jí rukou jen tak pro radost zajel pod košili (jeho košili, ale jí tak slušela) a poplácal ji po holém zadku.

„Ty!“ pleskla ho žena po ruce.

Pánek klikl myší na zamrzlý obraz ženy na obrazovce a zvětšil obličej. Udělal to spíš mimovolně, jen aby doladil techniku, ale zarazil se. Přiblížil oči k monitoru a prohlížel si zrnitý obraz. Kliknutí myší, zaostření. „Ty vado,“ vzdychl.

Jeho společnice mezitím přešla k rozházenému lůžku, nakupila polštáře do čela postele a i s hrnkem kávy se chystala znovu si lehnout. Pánek ve zvětšeném módu zopakoval celou akci mladé ženy: vynořila se ze zatáčky, přišla k vysokým vratům, rozhlédla se — pátravě, obezřetně, tajnůstkářsky —, otevřela malou branku vedle vrat a zmizela ze záběru. Pánek obraz vyladil, aby byl ženin obličej co nejlépe identifikovatelný.

„Pojď se na něco podívat,“ řekl a soustředěně zkoumal obrazovku. „To přece není možný…“

„Je to nutný?“ zeptala se žena otráveně.

„Tomu nebudeš věřit.“

Zvědavost zvítězila. Žena odložila hrnek na noční stolek a vyskočila z postele. Naklonila se nad monitor a Pánek ještě trochu zaostřil obraz. Dech se mu zatajil. Nebylo pochyb.

„Víš, kdo to je?“ zvedl oči ke své společnici.

5.
NEDĚLE, 27. ZÁŘÍ 2009

Nedělní dopolední mše skončila před deseti minutami. Farář Stárek podle svého zvyku sledoval, jak se týden po týdnu řídnoucí skupinka věřících postupně a vzhledem k věku a zdravotnímu stavu i velmi pozvolna vydává k odchodu.

Zpoza sloupu u jedné z bočních kaplí se vynořila postava, která vzpřímeností a ráznou chůzí neodpovídala věkovému průměru účastníků právě skončené bohoslužby. Otci Stárkovi

chvíli trvalo, než příchozího poznal. „Karle…“ zvolal na uvítanou.

Karel Karas se zničeně posadil na kraj kostelní lavice. „Veronika ode mě asi odešla,“ řekl.

Otec Stárek, muž na prahu šedesátky, vzdychl. „Rozešli jste se?“

„Ne. Prostě zmizela.“

„Karle,“ řekl otec Stárek a přisedl si ke Karasovi do předchozí řady. „Když jste se nerozešli…“

„Prostě zmizela.“ Karasovi se lámal hlas až k pláči. „V sobotu ráno odjela jako vždycky do Olomouce…“

„Počkej — vy jste zas… Ona byla u tebe doma? *Zase*?“

Karas zvedl ke knězi oči.

„Ona zase byla u tebe ve Štěpánově?“ zopakoval kněz důrazně.

„Já vím, co jste říkal, ale my se vidíme tak málo.“

Kněz vzdychl. „Ve věcech lásky jsem zkrátka teoretik…“

„Otče, včera ráno odešla. Všechno bylo v pořádku. Měli jsme se sejít večer v divadle. Nepřišla tam. Volal jsem, psal jsem zprávy, ale má vypnutý telefon…“

„Třeba má jen poruchu. Nesmíš hned myslet na nejhorší.“

„Ale proč se nijak neozvala?“ zvolal Karas žalostně, ale na to, že byli v kostele, příliš nahlas.

„Šššššš,“ napomenul ho kněz a polohlasem pokračoval: „Vždyť je to jen jeden den. Uvidíš, všechno se vysvětlí. A pak se tomu strachu jen zasměješ.“

„Já se bojím, že… že to skončilo…“

Kněz mlčel, jen se na Karla Karase díval.

„Přišel bych o všechno. Celý můj život by… prostě by byl pryč, úplně zničený.“

Kněz položil dlaň na Karasovo zápěstí, složené na kostelní lavici. „Uvidíš, všechno bude v pořádku. Byl ses zeptat u Veroniky doma?“

„Její spolubydlící mi řekla, že je od pátku pryč."

Kněz malou chvíli bezradně mlčel. „Uvidíš, že se všechno vysvětlí," řekl tiše.

DEN PRVNÍ

ČTVRTEK 1. ŘÍJNA 2009

6.

K vesnici přijeli se zapnutým majákem, ale jakmile vjeli mezi domky, musel praporčík Kodet spustit i sirénu. Nic jim to však nebylo platné. Po celé šířce silnice jely ve dvoj- či trojstupu ošátkované babky na prehistorických bicyklech a kličkovaly kolem zaparkovaných dvacet let starých škodovek. Jiné škodovky je zase předjížděly a na chodnících před domy pokuřovali vypasení strejcové v teplácích, na parapetech přízemních oken měli postavené neodmyslitelné lahváče a debatovali — nejspíš o celém tom rozruchu nebo o šestém služebním policejním voze, který se ploužil kolem a zoufale se snažil zrychlit. Krásné říjnové dopoledne na vsi, vlahé počasí, sluníčko svítí, důchodci a nezaměstnaní. Vrchní komisařka JUDr. Marie Výrová z Útvaru služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR v Olomouci si to všechno prohlížela ze sedadla spolujezdce: Tak tohle je Štěpánov.

Obci, roztažené do pětikilometrové délky a obklopené přifařenými vesničkami, chybí geografické centrum, cokoliv, co by připomínalo náves. Zajímavější je její Dolní konec, kde kousek od vlakového nádraží stojí starý odsvěcený kostel svaté Barbory, červená pseudogotická stavba, sloužící kdysi Němcům pracujícím v dnes již zaniklých místních hutích. O kousek dál postavili kolonii dělnických domků, chudinskou čtvrť sestávající ze dvou dlouhých řad na sebe nalepených zahrádek a domečků o dvou místnostech — kuchyňky a síně, miniaturních

jako obydlí pro hobity. S nimi absurdně sousedí několik paneláků z osmdesátých let. Pak už se vesnice jen zužuje a táhne do dálky, nic jiného než silnice olemovaná domky a bývalými grunty. Linkovému autobusu z Olomouce trvá šest zastávek, než se překodrcá z jednoho konce na druhý.

Jak se blížili ke kostelu svatého Vavřince, provoz houstl. Na těch pár desítkách metrů mezi jednou z místních hospod a kostelem se u policejních aut tlačily desítky lidí, převážně babek či štamgastů nedaleké hospody. S tím vším Marie Výrová počítala. Před více než padesáti lety se v podobné vesnici narodila, a ačkoliv z ní utekla do města (což už bude víc než třicet let), měla dodnes barvitou představu, jak to v podobných obcích chodí, a tudíž nepodléhala záchvatu nostalgie po krásách moravského venkova. Překvapila ji přítomnost vozů od televize a regionálních novin. Někdo z místních zatoužil po svých patnácti vteřinách slávy a přivolal novináře.

Praporčík Kodet vzdal snahu dojet s vozem až ke kostelu a zastavil. Od silnice ke kostelu vedla úzká příjezdová cesta s náznakem lipové aleje, na niž z pískovcového piedestalu smutně dohlížel melancholický světec. Na alej navazoval miniaturní parčík s památníkem obětem války. Krásný, byť oprýskaný kostel svatého Vavřince z konce osmnáctého století stál hned za vysokým kovaným plotem a tepanou bránou, obklopený udržovaným vesnickým hřbitovem. Jasné říjnové slunce se z blankytného nebe bez jediného mráčku opíralo do žlutobílé kostelní fasády a vzduchem poletovalo okrové listí z lipové aleje a sousední zahrady. Kolem stromů a památníku byla napříč přes příjezdovou cestu natažena policejní páska a uniformovaní policisté se o čemsi dohadovali s místními, kteří najednou nutně potřebovali na hřbitov, a také s novináři. Zrovna v tu chvíli z druhé strany přijela modro-bíle natřená felicie s hrdým nápisem OBECNÍ POLICIE na dveřích a znakem obce na kapotě motoru. Vystoupili z ní statný chlapík v černé blůze s kapsami na

prsou, komické simulaci policejní uniformy, a z místa spolujezdce uhlazený, prošedivělý muž ve svetru a manšestrácích. Rozhlédl se kolem a dal svému řidiči, zřejmě obecnímu strážníkovi, několik pokynů. Ten otevřel zadní dveře, vytáhl z vozu černou bundu s nášivkou OBECNÍ POLICIE na prsou a šel za starším mužem, který mezitím vyrazil ke kostelu. Dav na silnici a na chodníku jim uvolňoval cestu.

Od Olomouce zrovna přijížděl pohřební vůz, když se Marie Výrová s praporčíkem Kodetem konečně procpali k příjezdové cestě ke kostelu a hned u nájezdu se střetli s onou místní dvojicí.

Marie se představila, ukázala služební průkaz a zeptala se, s kým má tu čest.

„Antonín Liška, starosta," představil se prošedivělý muž ve svetru a potřásl si s Marií rukou. „A tohle je náš obecní strážník pan Nemrava." Strážník se radostně usmál; mohl mít něco přes padesát let, služební uniforma mu byla malá, ale z jeho kulaté, hladce oholené tváře a velkých hnědých očí vyzařovala harmonická dobrota, takže Marie okamžitě zapochybovala, zda se na svou práci hodí.

„Podívejte, pane starosto," řekla Marie, „budeme vás o všem informovat, ale nejprve bychom potřebovali, abyste uvolnil silnici. My jsme se sem ani nedostali s autem."

„Dobře, zařídíme to," řekl starosta, kupodivu velmi ochotně.

„Půjde s vámi tady praporčík Kodet. A taky je potřeba uvolnit tady ten prostor před hřbitovem." Marie rozhodila rukama, aby ukázala, co všechno má na mysli. „Naši lidi se potřebují věnovat smysluplnější práci než odhánění zvědavců. Chopíte se toho?" obrátila se na obecního strážníka.

„Provedu!" zvolal oslovený po vojensku a s vervou se pustil do díla.

„Potom vám řeknu co a jak, pane starosto," pokračovala Marie, „teď se sama potřebuju seznámit se situací."

„Jistě, budu tady," řekl starosta. „Víte, vraždu jsme tu nikdy neměli, tohle je klidná obec. Nějaká ta rvačka, pár po hubě v hospodě, to se tu stane, minulý týden nám tu člověka přejelo auto, ale vražda... Prosím, počítejte s mou stoprocentní pomocí."

I strážník Nemrava chtěl stoprocentně pomoci. Zrovna jednu z místních babek, která pořád diskutovala s uniformovaným policistou u pásky, že vážně a doopravdy potřebuje „odělat hrob", označil za zvědavou drbnu, což nebyl nejšťastnější způsob, jak vyřešit situaci. Babka, které muselo být kolem sedmdesáti, ale energii by jí mohl závidět i buldozer, se k němu otočila a pohrozila mu otevřenou dlaní. „Te, Pepine, co te se na mě otviráš hobo?! Co te seš na mě sprosté?! Já to povim tvé mamě a ta tě jož srovná!"

„Paní Pikalová!" ohradil se strážník Nemrava, zatímco je strážmistr za páskou udiveně pozoroval. „Já teď néso žádné Pepin. Já so včil ve službě, tož so pro vás úřední orgán a jako takové vás ve..."

„Však me tade všeci vime, jaké te seš orgán, Pepine," rozřehtala se babka Pikalová.

Marie už nezaslechla, co jí strážník Nemrava odpověděl, protože od kostela k ní kráčel kolega Pavel Edelweiss a v kostelních vratech se objevil sám velký šéf Viktor Vitouš. Marie se s Edelweissem přivítala.

„Hrozný zmatek, tady tohle," přelétl Pavel Edelweiss srocené zvědavce před kostelem a zavrtěl hlavou.

„Hlavně buďte rád, že nejste místní. Domoct se tady autority musí být pěkná fuška," odpověděla Marie. „Tak co tu máme?"

„Pojďte dovnitř. Doktor Anděl už je hotový. Vše je nafocené a technici už přijeli a čekají. Všechno je tak, jak jsme to našli. Tedy to děvče. Protože to musíte vidět. Nejvyšší říkal, že s něčím takovým se ještě nikdy nesetkal..."

Prošli tepanou bránou, vystoupali po třech schůdcích ke kostelu a protáhli se pootevřenými dřevěnými kostelními vraty, u kterých stál uniformovaný policista. Marie se pozdravila se šéfem a vstoupila dovnitř. Hned za dveřmi byla ozdobná dvoukřídlá kovová mříž, nyní dokořán otevřená. Marii chvíli trvalo, než si její oči — po tom jasném slunci venku — přivykly na kostelní přítmí. Zamrkala, aby se uvnitř zorientovala. V kostelní lodi si technici skládali své nádobíčko a doktor Anděl seděl v jedné z kostelních lavic a psal si poznámky. Marie prošla kostelem až k oltáři, na kterém leželo tělo. Pavel Edelweiss se postavil dva kroky za ni.

Měl pravdu. Něco takového ještě nikdy neviděla.

7.

Vysokými okny se do kostela táhly pruhy nazelenalého světla a mezi bloky kostelních lavic rozehrávaly strakatou hru světel a stínů. Uvnitř byl kostel vzorně udržovaný, hlavní kostelní loď po stranách lemovaly obrazy tematizující Ježíšovu poslední cestu a menší oltáře v bočních lodích. Mariiny kroky se rozléhaly tichým prostorem, ruch zvenku sem doléhal jen jako ozvěna skutečného hluku.

Na hlavním oltáři leželo tělo mladé ženy. Předměty z oltáře někdo netrpělivě a bezohledně smetl dolů. A také sebevědomě — pád kříže a ozdobného kovového kalichu na kamenné dlaždice se musely v prázdném kostele akusticky rovnat výbuchu bomby, ale pachatel si s tím zřejmě hlavu nelámal. Dívka byla nahá. Ležela naznak, hlavu měla mírně zvrácenou, jak temeno padalo přes hranu desky, ruce široce rozpažené, nohy mírně roztažené, okraj kamenné desky zakousnutý do lýtek, bosá chodidla trčící do prostoru. Po celé délce krku se jí táhl široký elektrický kabel zařezaný do kůže. Ňadra a klín jí